

"Yazarın, 'kendisi' olmak dışında bir sorumluluğu olmamalı"

Ömür İklim Demir'in *Mutedil Dalgalı* adlı yeni öykü kitabında, okuru hayatların yaşam ve ölüm arasında dalgalandığı on dört öykü bekliyor

Ömür İklim Demir hukuk fakültesi mezunu, yedi yıl ceza avukatlığı, ardından reklam yazarlığı yapmış. Öykülerden oluşan ilk kitabı *Mutedil Dalgalı*

Mutedil Dalgalı kitabı 2015 yılında yayımlanmış ve Haldun Taner Öykü Ödülü'ne değer görülmüştü. Bu kitabın şu anda

19. baskısını yaptığının altını çizelim. Demir ilk kitabıyla edebiyatımızda öyküleriyle heyecan yaratıp Haldun Taner Öykü Ödülü'nü aldıktan sonra Notre Dame de Sion Liseliler Edebiyat Ödülü ve Ankara Üniversitesi Öykü Ödülü'ne değer görüldü ve ikinci kitabını roman olarak yayımladı: *Kum Tefrikaları*.

"Kumdan, buhardan, hayalden ibaret" olarak tanımlanan bu roman da Ömür İklim Demir'in ilk kitabıyla yarattığı heyecanın boşa olmadığını ispatlıydı. Geçtiğimiz haftalarda ise Ömür İklim Demir'den yeni bir kitap haberi geldi:

Mutedil Dalgalı (YKY). 14 öyküden oluşan kitabın ilk öyküsü "Ve Emel", son öyküsü ise "Trak"... İpucu vermeyecek için öykülerden bahsedemiyorum ama okuru hemen bırakmayan, hatta yeniden çağırın öyküler olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim. Öykülerdeki biçim denemeleri ise okura farklı bir okuma deneyimi sağlıyor. Ömür İklim Demir biçime önem veren, bunun üzerine düşünen bir yazar. Belli ki bu daha da sürecek; ister roman ister öyküyle devam etsin kendine özgü bir dil, biçim ve anlatım evreni kurmaya devam edecek. Ömür İklim Demir'te ceza avukatlığından edebiyata geçişini ve yeni kitabını konuştuk.

Neden "mutedil dalgalar", diye başlasam sormaya, neler söylersiniz?

Seksenlerde ya da doksanların başında çocuk olan herkesin mutlaka duyduğu bir tabirdir mutedil dalgalı. "Meteoroloji Genel Müdürlüğü'nden bildirilmiştir" diye

başlar ve de denizlerin mutedil dalgalı olduğu bilgisiyle sona ererdi o haberler. Küçük dalgalı ile kaba dalgalı arasındaki dalgaları ifade ediyor daha çok. Bir çeşit abartısızlık ve süreklilik hali...

Ancak sütlüman da değil, hep çalkantılı. Öykülerdeki karakterler de biraz böyle; büyük fırtınaların uzağında belki ama mutlaka kıyıya vuran dalgalardan paylarını alıyorlar.

En başından beri ciddi okur kitleniz oldu. Takip edilen, yazacakları ve anlatacakları beklenen bir yazar olmanın nasıl bir sorumluluğu var ya da var mı?

Bulduğum noktadan o kadarını bilemiyorum ama yazdıklarımla ilgili çok inceleli yorumlar okuduğum oluyor. Giyaben de olsa başka başka hayatlara bir şekilde temas

etmek güzel... Sorumluluk içinse şunu söyleyebilirim: Bir okur ya da izleyici olarak benim tek beklentim o sanatçının izlerini taşıyan iyi bir eser görmektir; işin diğer tarafında yer alırken de aynı düşünceyi koruyorum. Yazarın, gerçekten kendisi olmak ve kendi istediği şekilde yazmak dışında başka bir sorumluluğu olmamalı gibi geliyor; diğer türlü hem yazarın kendisine hem de okura ihanet olur. Ne olursa olsun etiketlerden uzak durmak, kalıplara sıkışmamak lazım. Zaten çoğu yazar da böyle yapıyor bence, aksi takdirde bugün hâlâ ve sadece büyük meseleleri olan büyük kahramanların hikâyelerini okuyor olurduk.

Kitabınıza dönersek, "Adı Dünya Bu Hastalığın", "Hiç Var Olmayan Güzel Kardeşim" ve "CCTV 084-

HD" öyküleri birbirleriyle ele mi tutuşuyorlar? Ercüment karakteri özelinde bu üç öykünün hikâyesi ve yazma biçiminiz için ne söylersiniz?

Ercüment, etrafındaki hikâyelerden geriye kalan kapkara bir boşluk, sadece kıyılarını bildiğimiz küçük bir ada daha çok. Diğer öyküler ona çarparak ya da bazen sadece ona teğet geçerek, bize onun hakkında fikir veriyor. Bu konuda daha fazla açıklamaya çalışmak, öykülerle okurun arasına girmek, metne haddinden fazla müdahale etmek olacaktır. Buna mahale vermek istemem.

"Kitabı dalgalı kılan farklı üslubu"

Öykülerinizdeki biçimsellik üzerine düşündüm ben, biçim anlatımınızı bu sefer daha farklılaştırmışsınız. Siz ne düşünüyorsunuz?

Her kitapta, hatta her kitapta da değil her hikâyede -hem üslup hem de tipografi açısından- daha farklı bir yol olabilir mi diye düşünüyorum. *Kum Tefrikaları*'nda da yer yer bu tarz biçim oyunları vardı, *Mutedil Dalgalı*'da daha da fazla oldu. Kitabı dalgalı kılan en büyük unsurlardan birisi de bu muhtemelen.

Önce öykü, sonra roman, şimdi yine öykü. Ne olacağına siz mi karar veriyorsunuz, yazı mı sizi türe götürüyor?

Hikâye anlatıcılığında türlerin sadece birer araç olduğunu düşünüyorum. Bu araç öykü de olabilir, roman da olabilir, film de olabilir... Hatta bir şarkı, bir bilgisayar oyunu ya da şu anda aklıma gelmeyen bambaşka bir mecra dahi olabilir. Günümüzde hepsinin çok başarılı örnekleri mevcut. Sonuçta aslolan hikâyedir, onu anlatmak için hangi yol uygunsunsa, o yoldan ilerler. En azından ben böyle olduğuna inanıyorum.

Mutedil Dalgalı / Ömür İklim Demir / Yapı Kredi Yayınları / Öykü / 152 Sayfa

sibelo@gmail.com
SİBEL ORAK SORUYOR

